

LINDA VAN 'T LAND woont sinds het voorjaar van 2020 samen met haar man en hond in het buitengebied van Epe, tussen de Veluwe en de IJssel in. Ze is freelance tekstschrijver en gebruikt de rust en ruimte van het platteland om ondernemende mensen te helpen hun verhalen te vertellen.

HIER EN NOU

Ik overwoog een tatoeage te laten zetten. Heel klein, aan de binnenkant van mijn linkerpols. Mijn vriendinnen barstten in schaterlachen uit als ze van het idee hoorden (“JIJ? Een tatoeage?!”) of probeerden me geschrokken van dit voornemen te weerhouden. Maar als ze hoorden wat voor afbeelding ik overwoog, draaiden ze stuk voor stuk enigszins bij.

Ik wilde ‘hier en nou’ op mijn pols laten zetten. Een tekst van De Dijk, een band die ik tientallen keren live heb zien optreden en waarvan ik de muziek al minstens dertig jaar beluister. Hun afscheidsoptreden in Paradiso in december 2022 was voor mij persoonlijk oprecht een verdrietig moment. De tekst zou in het handschrift van zanger Huub van der Lubbe worden geplaatst: stiekem natuurlijk hoogstpersoonlijk een van de redenen van mijn grote bewondering voor De Dijk. De tekst staat bovendien in mijn trouwring en op een bankje op Schiermonnikoog, omdat de woorden onderdeel zijn van de tekst die bovenaan onze trouwkaart stond: liefde is simpel / voel je de gloed / hier bij jou / zo is het goed / hier en nou / zo is het goed. Die tatoeage zou bestaan uit maar drie woordjes, maar de tekst betekent veel voor me. Ik vind namelijk dat ik - net als veel anderen - veel vaker in het moment zou moeten leven.

Daarvan werd ik me opnieuw bewust toen ik onlangs in een strandtent zat op mijn favoriete Waddeneiland. De tafel naast ons was mooi gedekt en er stond een grote, lege porseleinen schaal klaar. Het was mij in één oogopslag duidelijk: de gasten die aan deze tafel zouden komen zitten, hadden een aantal dagen voor hun komst de fruits de mer besteld: een specialiteit van het huis en een eyecatcher van jewelste. Er arriveerden drie opgetogen vrienden, die elkaar overduidelijk niet dagelijks zagen en veel hadden om bij te praten. Ze bestudeerden gedrieën aandachtig de wijnkaart, bestelden een fles koele Sancerre en toen arriveerde de etagère bomvol zeevruchten. Over twee verdiepingen verdeeld lagen kreeft, gamba's, Hollandse garnalen, mosselen, kokkels, coquilles en langoustines prachtig uitgesteld. Ook kwam er een apart bord met oesters op tafel en er waren allerhande sausjes met stokbrood. Diverse gasten in het restaurant draaiden hun hoofd om voor deze spectaculaire bestelling. En ook de mannen zelf waren zichtbaar tevreden met hun keuze. Een voor een paktten ze hun telefoon - en fotografeerden ieder voor zich de etagère boordevol zeevruchten.

Toen we zelf aanstalten maakten om weg te gaan en de heren net hun gereedschap in een stuk kreeft hadden gezet, vroeg ik hen of ze het op prijs zouden stellen als ik met een van hun telefoons een foto van hen drieën aan tafel zou maken. Ze keken verrast op. Ja, zeker! Bedankt, wat attent. Ik deed het met plezier. Maar ik dacht ook: mannen, geniet toch vooral van elkaar en dit moment. Wie weet hoe vaak je nog zo bij elkaar zult zitten? Met goede wijn, prachtige gerechten, maar bovenal elkaar. Het gaat niet om wat er op tafel staat. Het gaat om dit moment. Hier en nou.

De tatoeage gaat er waarschijnlijk toch niet komen. Maar de tekst zal ik altijd dicht bij me blijven dragen. Of die nu in inkt op mijn pols staat of zomaar door mijn hoofd fladdert. Hier en nou. Zo is het goed.

**De tekst betekent veel voor me.
Ik vind namelijk dat ik veel vaker
in het moment zou moeten leven.**